

Viime aikoina luonto oli ollut kummallisen hiljaa ja sen äänen oli yhä useammin peittänyt alleen möly. Josko kutsui sitä *älämölöksi*.

Se ei johtunut saarella käyvien ihmisten puheesta tai kovaäänisistä lapsista. Sen sijaan joidenkin aikuisten pelkkä läsnäolo oli mölyistä.

Esimerkiksi yhtenä päivänä eräs aikuinen saapui Eläinten saareen suurella autolla. Hän meni ravintolaan ja tilasi hirveän kasan ruokaa, mutta heitti melkein kaiken roskiin ja juomapullonsakin puskaan. Älämölö oli korvia huumaavaa.

Josko halusi taas kuulla luonnon. Ja kun hän oikein kovasti keskittyi, hän kuuli – ja kauhistui. Luonto itki.

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Suurisydämisin kutsui Neuvoston kokoon.
Rannalla oli kirkkaan veden sijasta leväistä mössöä.
Meri nyyhki.

Josko hengitti raskaasti. "Rakkaat eläimet..."

"Mikä Suurisydämisintä vaivaa?" punaniskakenguru
Napsu kysyi.

"Jaa-a", tunturipöllö Paavo sanoi. Paavon otsassa oli
iso huoliryppe. Ryppe näkyi aina, kun hän oli mietteliäs.

Joskon silmiin tirahti kyyneliä.

"Suurisydämisin, onko kaikki hyvin?" aavikkokettu
Kerttu kysyi.

Merellä seilasi alus. Sen jäljessä kulki öljyinen vana.
Laiva piti hirvittävää älämölöä.

Josko kuukahti maahan.

"Suurisydämisin!" Kerttu huudahti.

"Oho", Paavo sanoi.

Neuvosto kerääntyi Joskon ympärille.

"Mikä hätänä?" saukko Anniina kysyi. Huulipekari Mikael röhähteli huolissaan.

"Rakkaat eläimet, luonto itkee, ja se tekee sydämessäni kipeää.

Mutta pahinta on, että itku peittyy kamalaan mekastukseen."

Josko selitti älämölön eläimille.

Myös muut olivat aistineet sen – pieni älämölö oli tavallista. Mutta he eivät olleet aavistaneet, että tilanne oli näin paha.

”Möykän pitää loppua, tai luonto ei selviä”, Josko sanoi.

”Ei hätää! Lähdemme taas tutkimusretkelle. Mikael tulee mukaan, ja varmasti Elina, Siru ja Herbert ja...” Anniina aloitti, mutta Josko keskeytti.

”Ei, te ratkaisitte jo Pelkomuksen mysteerin. Paavo, Kerttu, Hirnu, Sams ja Napsu, tulkaa lähemmäs.”

Napsu-kengurua jännitti. Hänkin oli herkkä ja tunki ja kuuli enemmän kuin moni muu. Se teki elämästä rikasta, mutta joskus myös raskasta.

Kerttua ei jännittänyt lainkaan, hän rakasti seikkailuja. Mongolianvillihevonen Hirnu oli muissa maailmoissa kuten tavallista.

”Kopistele tänne, Hirnu, horioppia!” Kerttu huikkasi.

”Laitahan töpinäksi”, kehotti myös Sams-punahäntärottakäärme vakipaikaltaan Hirnun selästä.

